

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/450/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211232838
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7211232838.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu N. C. A., A..P.U., K., O. X, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému B. K., C.T., K. XX, o zaplatenie 4 265 € istiny s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, O., G.. L. X, IČO: XX XXX XXX, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 28C/190/2012-42 z 30.11.2012 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Žalobcovi a žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie o návrhu na začatie konania žalobcu zastavil, rozhodol, že žalobcovi vracia časť zaplateného súdneho poplatku za návrh 248,87 € prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uznesenia, o.i. uviedol, že o trovách konania rozhodol podľa ust. § 146 ods.2 veta prvá O.s.p., v zmysle ktorého, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Keďže v danom prípade za zastavenie konania procesne zodpovedá žalobca, ktorý zobral návrh na začatie konania späť, bez toho, aby tento procesný úkon vyvolal svojím správaním po začatí konania žalovaný, vzniklo právo na náhradu trov konania žalovanému a s použitím ust. § 93 ods.4 O.s.p. tiež vedľajšiemu účastníkovi, ktorý sa konania zúčastnil na strane žalovaného. Žalovanému podľa obsahu spisu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli; súd mu preto náhradu trov konania nepriznal. Vedľajší účastník na strane žalovaného bol v konaní zastúpený advokátom. Právo na náhradu trov konania si vedľajší účastník uplatnil už v písomnom oznámení o vstupe do konania, pričom v odpore proti platobnému rozkazu právny zástupca vedľajšieho účastníka trovy právneho zastúpenia i vyčíslil. I napriek tomu súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, majúť za to, že trovy vynaložené v súvislosti s účasťou vedľajšieho účastníka v konaní, ako takou, zvlášť tiež so zastúpením vedľajšieho účastníka advokátom v konaní mu nespĺňali podmienky potrebnosti a účelnosti (§ 142 ods.1 O.s.p.).

Vo svojich úvahách vedúcich k tomuto záveru vo všeobecnosti akcentoval právnu možnosť vstupu občianskeho združenia na ochranu práv spotrebiteľa do konaní predmetom ktorých sú nároky zo spotrebiteľských vzťahov i právo dať sa zastúpiť v konaní pred súdom advokátom, ktoré patrí medzi základné práva garantované Ústavou SR. Uviedol, že voči vstupu vedľajšieho účastníka postupom podľa ust. § 93 ods.2 O.s.p. do konania, ani k jeho zastúpeniu v konaní advokátom a ani vo vzťahu k uplatneniu náhrady trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom v štandardnej procesnej situácii, nemožno mať zásadných výhrad, že posudzovaný prípad však nemožno nevnímať v kontexte ďalších stoviek

konaní, do ktorých vedľajší účastník vstúpil za situácie, keď pre všetky tieto prípady (súdne konania) je bezozbytku príznačné, že vedľajší účastník do nich vstúpil v krátkom časovom úseku, hromadne, bez akejkoľvek nadväznosti na osobu žalovaného ako spotrebiteľa alebo povahu spotrebiteľského sporu, len podľa jediného kritéria, ktorým bola osoba žalobcu (pozn. súdu: mimo žalobcu napr. tiež Orange Slovensko, a.s.). Ďalej že do každého z týchto konaní vedľajší účastník vstúpil neadresne, oznámením o vstupe do konania so žiadosťou o doručenie návrhu a jeho príloh bez akejkoľvek znalosti predmetu konania, len predpokladajúc podľa žalobcu, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pozn. súdu: neraz aj do už právoplatne skončených sporov; neraz do konaní, do ktorých už na ochranu spotrebiteľa vstúpila iná právnická osoba), ďalej že obrana vedľajšieho účastníka v týchto konaniach spočívala len v paušálnej námietke premlčania nároku navrhovateľa, bez akejkoľvek nadväznosti na postoj žalovaného k plneniu prípadne premlčaného dlhu predstavujúceho naturálny obligačný záväzok a takisto v neadresnom (bez akejkoľvek špecifikácie) poukazovaní na spotrebiteľský charakter veci a nutnosť skúmať prítomnosť neprijateľných podmienok, bez akýchkoľvek konkrétností, vzťahujúcich sa len na ten ktorý prípad, ďalej že v každom konaní do ktorého vedľajší účastník vstupuje je zastúpený advokátom, bez zreteľa na právnu, či skutkovú náročnosť sporu a v každom konaní si uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia a nakoniec, že vo všetkých prípadoch vedľajší účastník paušálne vyjadruje súhlas s rozhodnutím vo veci, bez nariadenia pojednávania a pre prípad jeho nariadenia vopred ospravedlňuje svoju prípadnú neúčast'. Vo svetle týchto skutočností sa mu prirodzene javilo, že ústredným účelom vstupu združenia na ochranu spotrebiteľa do toho konania, rovnako ako do stoviek iných konaní, nebolo ani tak pomôcť konkrétnemu spotrebiteľovi, alebo skupine spotrebiteľov, prípadne napomôcť riešeniu konkrétneho spotrebiteľského problému alebo ich okruhu, ako skôr vytvoriť priestor pre poskytovanie právnych služieb advokátom, náhradu odmeny a hotových výdavkov, za ktoré si vedľajší účastník uplatňoval, pričom ochrana spotrebiteľského práva, o ktorom vedľajší účastník v čase vstupu do konania nepochybne nemal ani najmenšiu vedomosť, tak nevyhnutne bola prostriedkom a nie účelom tohto procesu. Vstup vedľajšieho účastníka do konania s primárne iným cieľom, ako chrániť práva spotrebiteľa, nezodpovedá účelu sledovaného v ust. § 93 ods.2 O.s.p. a ako taký predstavuje podľa posúdenia súdu zneužitie procesného práva. Trovy vynaložené v súvislosti s procesnými úkonmi, ktorými dochádza k zneužitiu práva, nespĺňajú požiadavku účelnosti podľa § 142 ods.1 O.s.p., a preto napriek tomu, že odporcovi v zmysle § 146 ods.2 veta prvá O.s.p. v dôsledku procesného zavinenia zastavenia konania navrhovateľom vznikol nárok na náhradu trov konania, súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia, ako neúčelne vynaložených, nepriznal.

Vedľajší účastník podal včas odvolanie proti IV. výroku uznesenia, ktorým rozhodol, že vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania nepriznáva.

Reprodukujúc časť odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že súd vo všeobecnosti akceptoval právnu možnosť vstupu združenia do konania aj právo dať sa zastúpiť v konaní pred súdom advokátom. Uviedol, že posudzovaný prípad však súd vnímal v kontexte ďalších stoviek konaní, do ktorých vedľajší účastník vstúpil za situácie, keď pre všetky tieto prípady (súdne konania) je bezozbytku príznačné, že vedľajší účastník do nich vstúpil v krátkom časovom úseku, hromadne, bez akejkoľvek nadväznosti na osobu žalovaného ako spotrebiteľa, alebo povahu spotrebiteľského sporu, len podľa jediného kritéria, ktorým bola osoba žalobcu, že súd taktiež poukázal na neadresnosť oznámení a na skutočnosť, že obrana spočíva len v paušálnej námietke premlčania, pričom paušálne vyjadruje súhlas s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania a pre prípad jeho nariadenia vopred ospravedlnil prípadnú neúčast', že nechcelo sa mu veriť, že súd členského štátu EÚ dokáže v r.2013 argumentovať takýmto spôsobom, že senát 28C vydal viacero obdobných rozhodnutí, v ktorých dokonalým spôsobom ochránil hospodárske záujmy dodávateľa ako člena nadnárodnej inkasnej skupiny zastúpenej v desaťtisíckach súdnych prípadov silnou advokátskou kanceláriou, že argumentácia súdu trpí predovšetkým logickou rozpornosťou, čo sa týka vzťahu príčiny a následku, to je vzťahu pomoci spotrebiteľom a zarábania advokátov, čím skrátene pomenúva zložitejšiu formuláciu súdu „vytvoriť priestor pre poskytovanie právnych služieb advokátom“, že na vytvorenie priestoru pre poskytovanie právnych služieb advokátom, s cieľom náhrady trov konania, totiž nestačí jeho vstup, zast. advokátom, do konania, ale nevyhnutnou podmienkou je hmotnoprávny alebo procesný úspech účastníka, na podporu ktorého zast. advokátom vystupuje a táto súvislosť súdu zjavne uniká a zdá sa, že je preň nepodstatná a aj keď je očividná, vidieť ju nechce, vidí len priestor na poskytovanie právnych služieb advokátom, preto, aj keby boli správne jeho úvahy, o snahe vytvoriť priestor pre poskytovanie právnych služieb advokátom, tak logicky je to možné, len ako dôsledok efektívnej pomoci spotrebiteľovi, bez efektívnej pomoci spotrebiteľovi, totiž náhrada

trov konania, ako dôsledok takejto efektívnej pomoci, do úvahy vôbec neprichádza a teda do úvahy neprichádza ani zárobok advokáta, ide totiž o to, že podľa dohody s jeho advokátmi, ak mu nebude náhrada trov konania priznaná, nárok na odmenu za poskytnuté právne služby nevznikne, že pri tomto slede udalostí, preto prichádza do úvahy len taký záver, že ústredným a jediným a aj nevyhnutným účelom, s cieľom vytvoriť priestor pre poskytovanie právnych služieb s náhradou trov konania, je práve a len pomoc konkrétnemu spotrebiteľovi a navyiac pomoc efektívna, keď z výsledku konania by mu mal vyplývať nárok na náhradu trov konania a ak mu súd náhradu trov konania aj prizná, že ak by sa tento účel nespĺnil, advokát zastupujúci ho pracuje bezplatne, tak ako tomu je vo väčšine prípadov, vzhľadom na nepochopiteľný postup mnohých súdov, a ako je tomu aj v súdnej veci, že je dokázateľné, že pri týchto podmienkach, sa tejto, zväčša charitatívnej činnosti, vo väčšom rozsahu, ako na to poukazuje súd, venuje len hŕstka advokátov a aj preto je úroveň spotrebiteľského práva v SR, v takom katastrofálnom stave. Poukázal, že pre sudcu nie je prioritné zhodnotiť, že s pomocou advokáta zachráni pred často doživotným splácaním úžery občana, skoro vo všetkých konaniach, do ktorých vstúpi, nakoľko jeho úspešnosť je skoro 100 %, ale sa zaoberá predovšetkým zisťovaním, či advokát na tom nezarobí a hmotnoprávny alebo procesný úspech spotrebiteľa a tým aj jeho je pre sudcu druhoradý. Pýtal sa prečo sa sudca vôbec zaoberá pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou zárobku advokáta a prečo mu to vadí, keď advokát zarába v súlade so zák. o advokácii a jeho vykonávacími predpismi. Zdôraznil, že jeho advokáti sú platiteľmi DPH, platia dane z príjmov a v súvislosti so spotrebiteľskou agendou vytvorili 8 nových pracovných miest, že zdá sa, že to, čo pre neho je samozrejmosťou, že by mala vzniknúť silná skupina advokátov, ktorí sa budú úspešne živiť špecializovaním sa na právne služby združeniam pri ochrane spotrebiteľov, je pre súd nepredstaviteľné a zdá sa, že to považuje až za niečo nekalé, že zák. o advokácii ukladá advokátovi poskytovať právne služby za odmenu, sudcovi to zjavne prekáža a z jeho argumentácie nevyplýva, že by mu to prekážalo z dôvodov právnych, ale iných, aj keď chápe, že ľudských, najmä ak si uvedomí, že spomína v odôvodnení rozhodnutia stovky prípadov, že súdu zjavne vadí, že advokát by legálne zarobil poskytovaním právnych služieb v agende, kde nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že stojí na strane pravdy, čestnosti a spravodlivosti, na druhej strane, ten istý súd sa nerozpakuje priznávať v tisícoch prípadov náhradu trov právneho zast. inkasným spoločnostiam, nebankovým subjektom a telefónnym operátorom a ďalším dodávateľom, za úkony právnej služby v konaniach, v ktorých sú uplatňované úžerné úroky, plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a používané nekalé obchodné praktiky, ktorými sú masovo ožobračovaní občania SR, že nespravodlivosť je donebavolajúca, že „Vo svetle týchto skutočností" sa nemožno diviť jeho názoru, že súd robí všetko preto, aby čo najviac eliminoval jeho aktivity, aby nepoškodzoval hospodárske záujmy subjektov, proti ktorým spotrebiteľov chráni, že zdá sa, že súd si je dobre vedomý toho, že rozsah jeho pomoci spotrebiteľom nie je možné zvládnuť bez právnych služieb sociálne cítiacich advokátov a preto je treba ekonomicky znemožniť možnosť poskytovania služieb týmito advokátmi, ktorí sú na to vybavení materiálne aj personálne, že je logické, že aj možnosti týchto advokátov sú limitované potrebami finančného zabezpečenia chodu kancelárie, práve a len z prostriedkov získaných za právne služby a ak sa advokáti špecializujú na právne služby združeniam na ochranu spotrebiteľov (ďalej len združenie), najľahšie je paralyzovať ich činnosť práve nepriznávaním náhrady trov konania združeniu, tam kde sa náhrada trov konania očakáva, teda pri hmotnoprávnom alebo procesnom úspechu, že združeniu sa neprizná náhrada trov konania tam, kde sa mu priznať má, združenie nemá z čoho advokátovi zaplatiť a cieľ, paralyzovanie ochrany spotrebiteľov, a tým ochrana hospodárskych záujmov dodávateľov je dosiahnutý, činnosť združenia, ktoré svojimi vlastnými prostriedkami môže ochrániť spotrebiteľov len v málo početných jednotlivých prípadoch, je podstatným spôsobom paralyzovaná a, že ideálnejšie si to určite dodávateľia priať nemôžu. Podotkol, že stretol sa aj s názorom, že sa má postarať o získanie dotácie od štátu a z týchto prostriedkov má financovať advokátov. Túto úvahu považoval za rovnako protispoločenskú, za akú považuje aj prax nepriznávaní náhrady trov konania tam, kde náhrada trov konania by mala byť samozrejmosťou a, že ide len o iný spôsob ochrany hospodárskych záujmov dodávateľov, keď spoločnosť by sa mala skladať na ich neúspešné konania, aby neutrpeli platením náhrady trov konania z vlastných prostriedkov. Tvrdil, že súd pri koncipovaní svojich právnych záverov by nemal vychádzať z nepodložených subjektívnych pocitov, ale mal by sa opierať o tieto základné skutočnosti: SR sa 1.5.2004 stala členským štátom Európskej únie (ďalej len EÚ), že právo na ochranu spotrebiteľa bolo v kultúre európskeho geopolitického priestoru zaradené medzi základné práva. Ďalej, citujúc znenie čl.38 Charty základných práv EÚ a čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, poukázal na to, že Súdny dvor EÚ vo viacerých rozhodnutiach judikoval, že posilnenie ochrany spotrebiteľa predstavuje opatrenie nevyhnutné na splnenie poslania zvereného Spoločenstvu (EÚ) na zvýšenie životnej úrovne a kvality života v celom Spoločenstve, (rozsudky SD EÚ Mostaza Claro C-168/05, bod 37, Pannon GSM C-243/08, bod 26, Asturcom C-40/08, bod 51) a Najvyšší súd SR zdôraznil,

že v sporoch zo spotrebiteľského právneho vzťahu ustupujú niektoré klasické (rímske) právne zásady dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľov (6Cdo1/2012,6 MCdo9/2012), že platné právo disponuje nástrojmi, prostredníctvom ktorých sa v súdnom konaní zabezpečuje ochrana práv spotrebiteľa ako slabšej strany v kontraktáčnom vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, že jeho doterajšie skúseností ho oprávňujú konštatovať, že kvalifikovaná vedľajšia intervencia spotrebiteľských združení v súdnych sporoch je jedným z najefektívnejších nástrojov ochrany spotrebiteľa v štádiu súdneho konania a, že z cit. čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ vyplýva snaha Únie podporovať aj hospodárske záujmy spotrebiteľov a prispievať aj k podpore ich práva na vytváranie združení na ochranu ich záujmov. Citoval ďalej znenie čl.7 ods.1,2 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a z uznesenia 7Co/361/2012-188 z 12.12.2012 Krajského súdu v Žiline, že v predmetnej právnej veci teda vstúpil do súdneho konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka v súlade so zásadou legality (vstup na základe zák. - § 93 ods.2 O. s. p.) a taktiež v súlade so zásadou legitimity (zásah do súdneho konania vo verejnom záujme - zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ... v znení neskorších predpisov). Na základe doterajších skúseností nemali ilúzie, že späťvzatím žaloby začal žalobca vykonávať charitu, že je jedno, z akých dôvodov vzal žalobca svoju žalobu späť, pretože späťvzatie neodôvodnil a nepreukázal, že spotrebiteľ po podaní žaloby pohľadávku zaplatil. Procesné zavinenie zastavenia konania preto musí byť pričítané žalobcovi. Pravidlá formálnej logiky však dávajú jednoznačnú odpoveď aj na otázku, čo bolo dôvodom späťvzatia žaloby.

Pri rozhodovaní o trovách v konaní, ktoré bolo skončené zastavením v dôsledku späťvzatia žaloby, je nevyhnutné posudzovať zásadne len procesné kritéria úspechu, či neúspechu účastníkov. Tvrdil, že nebolo preukázané, aby žalovaný svojim správaním zapríčinil späťvzatie žaloby, že na druhej strane žalobca vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu v celom rozsahu späť, čím procesne zaviniť zastavenie konania, že žalobca pritom nedosiahol v súdnom konaní to, čo od žalovaného žiadal, preto tento stav je potrebné považovať za jeho procesný neúspech.

S poukazom na uvedené sa súdom tvrdená neúčelnosť právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka prieči princípu spravodlivého súdneho procesu a princípu rovnosti účastníkov, preto navrhol rozhodnúť tak, že napadnutý výrok uznesenia o jeho trovách sa mení tak, že žalobca je povinný zaplatiť mu trovy konania 380,83 € na účet jeho zást. do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu si dovoľil poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.) a zastával názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie, že podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, že tieto právne závery ustálil aj KS v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast., že ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania, že inak by nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže by vedľajší účastník - združenie nevedelo naplniť predmet svojej činnosti, že z uvedeného je zrejmé, že zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné, že obdobný právny názor vyjadril aj KS v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí 17Co/164/2012, že - ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov a, že má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Ďalej uviedol, že má z vlastných skúseností vedomosť, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, navyše viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania a, že rovnaký právny názor vyjadril aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012. Dovoľil si poukázať na to, že uvedenú

činnosť by mal byť schopný zabezpečiť aj samotný vedľajší účastník, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka, zast. advokátom, do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast. a, že obdobný právny názor vyslovil aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012. Ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že vedľajší účastník udelil zást. generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu vedľajšieho účastníka, je tu dôvodná pochybnosť, či samotný vedľajší účastník mal vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania a, že z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O. s. p. že vedľajší účastník v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zást. žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012. Dovoľil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania a, že obdobný názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS 78/03 ako aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 16Co/100/2012. Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní v súvislosti s dôvodnosťou svojich trov konania poukazuje na § 137 O. s. p., uviedol, že on však zastáva názor, že vstúpil do konania na strane žalovaného, ktorý žalovaného v konaní nezastupuje, že KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/40/2012 vyjadril právny názor, že v tomto konaní však nevystupuje ako splnomocnený zást. žalovaného, pričom možno predpokladať, že o vstupe do konania vedľajšieho účastníka ani žalovaný nemá žiadnu vedomosť, že obdobný právny názor vyjadril KS v Prešove aj v rozhodnutí 13Co/35/2012, z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zast. v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastával názor, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa, že žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a náhradu trov konania mu nepriznal. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 219 O. s. p. ho potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní, ktoré vyčíslil.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, lebo podstatná časť v ňom uvedených skutočností, nemá pre rozhodnutie v prejednávanej veci nijaký právny význam.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc

spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovaný žiadne trovy neuplatnil a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlavy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.